

ELECCIÓ DELS APÒSTOLS

pel cardenal ISIDRE GOMÀ

Jesús havia sembrat abundantament la llavor de la divina doctrina a Galilea i a Judea: amb èxit esclatant a Galilea, exceptuant, però la seva pròpia ciutat de Natzaret; amb escàs resultat a Judea. A una i altra província s'havia aixecat en contra d'ell l'odi dels escribes i fariseus que no cessaria fins a la seva mort. Aquesta és ja només qüestió d'oportunitat, decretada com la tenen en el seu cor els enemics.

El ministeri personal de Jesús durarà poc: no arribarà a dos anys des de aquesta data. Per això Jesús, amb mires divines a la imitat i perpetuïtat del Regne de Déu que ha anat predicant, realitzarà l'acte transcendent de la institució del col·legi Apostòlic sobre el qual establirà la seva futura Església. Dels seus deixebles n'escollirà dotze homes els quals d'una manera especial farà participants de la seva autoritat, doctrina i missió.

«Aleshores», quan s'havia agreujat el conflicte entre Jesús i els fariseus, «pujà Jesús a la muntanya a pregar, i passà la nit pregant Déu». Amb la continuada oració en el silenci de la nit i la soledat de la muntanya, preparava Jesús l'elecció de l'endemà.

El Fill de Déu es lliura a l'oració davant la gran obra de l'elecció dels seus apòstols: això ens ensenya la necessitat d'intensificar la nostra oració en les coses greus que ens passin. I prega, diu sant Ciril, de la manera que vol que preguem: separats i en secret, sense que ens torbi la sollicitud de les coses del món, per tal que amb més facilitat pugui remuntar-se a Déu el nostre pensament.

L'endemà al matí, d'entre els molts deixebles que van seguir Jesús a la muntanya, en va elegir dotze i els va donar el nom d'apòstols, els quals pel nom que se'ls imposava compregueren que havien de ser enviats pel món com a missatgers i heralds de Jesús.

No va escollir homes savis, rics o nobles, sinó pescadors i publicans; perquè no semblés que les riqueses o el poder de la noblesa haguessin atret alguns a la seva gràcia: i perquè quedés clar que el que preval en la conquesta espiritual del món era la força de la veritat, no la subtileza de la ciència i de l'enginy.

«Perquè estiguessin amb ell i per enviar-los a predicar» diu sant Marc. Primer estan amb Ell, i després els envia a predicar. Per tal que s'entengui que el predicador del regne de Déu, abans d'escampar pel món la divina paraula, cal que es formi posant-se en contacte amb Jesús per tal de ser un instrument apte d'apostolat.

Fou elegit Judes Iscariot no imprudentment, sinó providencialment, segons sant Agustí. Perquè Jesús havia pres les febleses humanes, volgué sotmetre's a la gran feblesa humana de la traïció: volgué ser lliurat pel seu apòstol perquè tu en ser traït pel teu company o amic, sofrissis amb paciència l'haver errat en el teu judici sobre l'amic i haver perdut el benefici que de la seva amistat podies rebre. Pel que fa a l'apòstol, comencem a admirar aquí la caritat profunda que esmerça Jesús amb aquest home de perdició: l'anomena així sabent la seva esgarrifosa defecció: l'acompanyarà amb el seu amor i la seva gràcia fins al mateix moment de ser lliurat per ell als seus enemics i a la mort.